

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 11.12.1962, sp. zn. 2 Tz 9/62, ECLI:CZ:NS:1962:2.TZ.9.1962.1

Číslo: 23/1963

Právní věta: Účelem trestu zákazu činnosti je znemožnit pachateli trestného činu, jehož se dopustil v souvislosti s výkonem určitého povolání nebo funkce, aby takový trestný čin v budoucnosti opětovně spáchal. Soud proto může pachateli trestného činu uložit trest zákazu jen takové činnosti, v souvislosti s jejímž výkonem se pachatel dopustil trestného činu může při tom vyslovit i všeobecnější zákaz výkonu některých funkcí nebo činností, dopustil-li se pachatel trestného činu v souvislosti s takovými funkcemi nebo činnostmi. Soud však nemůže pachateli trestného činu zakázat výkon jakéhokoliv povolání a určit mu povolání jediné, a stejně tak není oprávněn přikázat mu určité pracoviště.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 11.12.1962

Spisová značka: 2 Tz 9/62

Číslo rozhodnutí: 23

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Doprava, Náhrada škody, Pomoc, Poškození majetku v socialistickém vlastnictví, Rozkrádání majetku v socialistickém řízení, Ukládání trestu, Vazba, Zákaz činnosti

Předpisy: 140/1961 Sb. § 7

§ 132

§ 137

§ 16

§ 23

§ 245

§ 49

§ 51

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 23/1963 sb. rozh.

Účelem trestu zákazu činnosti je znemožnit pachateli trestného činu, jehož se dopustil v souvislosti s výkonem určitého povolání nebo funkce, aby takový trestný čin v budoucnosti opětovně spáchal. Soud proto může pachateli trestného činu uložit trest zákazu jen takové činnosti, v souvislosti s jejímž výkonem se pachatel dopustil trestného činu; může při tom vyslovit i všeobecnější zákaz

výkonu některých funkcí nebo činností, dopustil-li se pachatel trestného činu v souvislosti s takovými funkcemi nebo činnostmi. Soud však nemůže pachateli trestného činu zakázat výkon jakéhokoliv povolání a určit mu povolání jediné, a stejně tak není oprávněn přikázat mu určité pracoviště.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu z 11. prosince 1962 - 2 Tz 9/62)

Rozsudkem okresního soudu v Českých Budějovicích byl obžalovaný H. uznán vinným trestnými činy:

1. Rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 132 odst. 1 písm. b), c), odst. 2 písm. c) tr. zák., který spáchal tím, že v době od roku 1957 do konce roku 1961 jako skladník ČSD hlavního lokomotivního depa v Českých Budějovicích v úmyslu poškodit ČSD a získat neoprávněný prospěch, vydal, popř. ponechal zaměstnancům ČSD oděvní součástky v celkové hodnotě 11 762,- Kčs, zato od nich přijal různé úplatky v celkové výši 830,- Kčs, že dále přijal pro účtárnu ČSD od zaměstnanců doplatky za oděvní součástky v celkové částce 1404,- Kčs, které účtárně neodevzdal, a že konečně proti služebním předpisům ČSD ponechal, popř. vydal k neoprávněnému používání a ke škodě ČSD dalším zaměstnancům ČSD oděvní součástky v hodnotě 18 321,10 Kčs, a tak způsobil ČSD škodu v úhrnné výši 31 487,10 Kčs;

2. poškozování majetku v socialistickém vlastnictví podle § 137 odst. 1, 2 tr. zák., který spáchal tak, že v téže době porušil své povinnosti skladníka ČSD tím, že celkem v 499 případech ponechával zaměstnancům ČSD neoprávněně oděvní a výstrojní součástky bez příslušných doplateků anebo jim je vydal bez oprávněného nároku, nevedl řádnou evidenci přírůstků a úbytku, neevidoval vrácené součástky a pomůcky a uskladňoval je v nepořádku a na nevhodných místech, a tím způsobil ČSD další škodu ve výši nejméně 245 057,20 Kčs.

Týmž rozsudkem byl další obžalovaný P. uznán vinným trestnými činy:

1. Rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 245 odst. 1 písm. b), c) tr. zák. z r. 1950, který spáchal tak, že jako pomocný skladník ČSD se souhlasem obžalovaného H. ze zmíněného skladu, převzal neoprávněně stejnokroj, košili, vázanku, čepici, kožich a hodinky v úhrnné hodnotě 2506,70 Kčs, a v rozporu se služebními předpisy ČSD úmyslně ponechal dalším třem zaměstnancům při jejich odchodu do důchodu „nevynošené“ součástky v celkové hodnotě 1080,- Kčs, o nichž na výstupních lístcích potvrdil, že byly řádně odevzdány;

2. pomoci k trestnému činu rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 7 odst. 2 a § 245 odst. 1 písm. b), c) tr. zák. z r. 1950, který spáchal tak, že obžalovanému H. v jeho trestné činnosti pomáhal tím, že nejméně ve třech případech doplnil počet kožichů ve skladu třemi kusy, určenými k vyřazení, čímž obžalovanému H. umožnil neoprávněně vydat ke škodě ČSD 3 nové kožichy v úhrnné hodnotě 6000,- Kčs a na úplatcích, získaných trestnou činností obžalovaného, se podílel částkou nejméně 150,- Kčs.

Za tuto trestnou činnost byli oba obžalovaní odsouzeni k trestům odnětí svobody: H. na čtyři roky, P. na 18 měsíců, při čemž výkon trestu byl obžalovanému P. podmíněně odložen na zkušební dobu 3 roků.

Okresní soud zároveň vyslovil podle § 49 tr. zák. u obžalovaného H. a u obžalovaného P. podle § 51 odst. 2 písm. a), b) tr. zák. z r. 1950 zákaz jakékoliv činnosti, s výjimkou dělnického zaměstnání u ČSD, a to u obžalovaného H. na dobu tří roků, u obžalovaného P. na dobu dvou roků.

Nejvyšší soud ke stížnosti pro porušení zákona, podané předsedou Nejvyššího soudu, tento rozsudek ve výroku o zákazu činnosti jako nezákonný zrušil, a podle § 49 tr. zák., pokud se týče obžalovaného H. a podle § 51 odst. 2 písm. a), b) tr. zák. z r. 1950, pokud se týče obžalovaného P. a oběma nově obžalovaným uložil trest zákazu činnosti skladníka, a to u H. na 3 roky, u P. na 2 roky.

Z odůvodnění:

Předseda Nejvyššího soudu ve stížnosti pro porušení zákona dovozuje, že okresní soud porušil zákon výrokem o zákazu činnosti u obou obžalovaných.

Nejvyšší soud přezkoumal na podkladě stížnosti pro porušení zákona správnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i řízení, jež mu předcházelo a shledal, že byl porušen zákon.

Okresní soud zjistil správně vinu obžalovaných po skutkové stránce, a vzhledem k ustanovení § 16 odst. 1 tr. zák. nepochybil ani při jejím právním posouzení. Ani trest odnětí svobody, který byl obžalovaným vyměřen, není v rozporu s ustanoveními trestního zákona o účelu a výměře trestu.

Okresní soud však porušil zákon svým výrokem o zákazu jakékoliv činnosti s výjimkou dělnického zaměstnání u ČSD.

Podle § 49 odst. 1 tr. zák. soud může uložit trest zákazu činnosti, dopustil-li se pachatel trestného činu v souvislosti s touto činností. Obdobné ustanovení je obsaženo i v § 51 odst. 2 tr. zák. z r. 1950.

Z toho plyne, že účelem trestu zákazu činnosti je znemožnit pachateli trestného činu, jehož se dopustil v souvislosti s výkonem určitého povolání nebo funkce, aby takový trestný čin v budoucnosti opětovně spáchal. Soud proto může pachateli trestného činu uložit trest zákazu jen takové činnosti v souvislosti s jejímž výkonem se pachatel dopustil trestného činu; může při tom vyslovit i všeobecnější zákaz výkonu některých funkcí nebo činností, dopustil-li se pachatel trestného činu v souvislosti s takovými funkcemi nebo činnostmi. Soud však nemůže pachateli trestného činu zakázat výkon jakéhokoliv povolání a určit mu povolání jediné, a stejně tak není oprávněn přikázat mu určité pracoviště.

Poněvadž obžalovaní se dopustili trestné činnosti v souvislosti s výkonem své pracovní funkce skladníka, měl u nich okresní soud vyslovit trest zákazu činnosti skladníka. Svým nesprávným výrokem o zákazu činnosti proto okresní soud porušil zákon v ustanovení § 49 odst. 1 tr. zák. a § 51 odst. 2 písm. a), b) tr. zák. z r. 1950.

Bylo proto nutno rozsudek okresního soudu v tomto výroku zrušit a vyslovit trest zákazu činnosti u obou obžalovaných v souladu s obsahem uvedených zákonných ustanovení.